Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 12 Červenec 2017 12:05

Na festival **Hradecký slunovrat** jsem se vypravil podruhé, takže jsem do jisté míry věděl, co mám očekávat. Příjemné kulisy „festivalu na zámku“. Akci s více pódii. Otisk vkusu dramaturga a šéfa Slunovratu **Vaška Műllera**. Z toho vyplývající značnou nadžánrovost, určitě se nedá hovořit o (čistě) folkovém festivalu. Z toho vyplývající specifickou atmosféru a též nižší věkový průměr diváctva, než je zvykem na typickém „našem“ festivalu. Důraz na „doprovodné“ záležitosti, jako je promyšlená gastronomie (ano, takhle se v Hradci říká stánkům s jídlem a při spatření jejich nabídky víte, že to není zbůhdarma nadsazené) včetně nabídky kvalitního piva a vína, výstavy, diskuse… A u některých momentů jsem si zase s očekáváním tak jistý nebyl. Některé náznaky (trochu možná i program festivalu) jako by sdělovaly, že Vašek Műller bude kormidlovat svůj festival od folku pryč. Bude to tak?

Výše zmiňovaných „více pódií“ letos znamenalo tři, přičemž scéna **Pod Bílou věží** a scéna na nádvoří Bílého zámku zvaná
Full Moon Zone
byly v podstatě rovnocenně velké a významné a v produkci se střídaly. Třetí byla
Open scéna
před Bílým zámkem, na kterou se během roku přihlásil zhruba pětinásobek kapacity a ze zájemců letos vybírali
Milan Tesař
z
Proglasu
a
Ondřej Oborný
z pořadatelského týmu. Protože na Full Moon Zone se v pátek nehrálo, slyšel jsem nejvíc muziky na „travnaté“ scéně Pod Bílou věží; začněme tedy tam.

Moje odpověď na otázku
„co mě tam nejvíc potěšilo“
, mě vlastně vůbec nepotěšila. Nevím, jestli jsem spíš zapšklá konzerva, která má
Real Amateur Homemade Morning Sex with Great Cumshot UnfamiliarGirl
nejradši to, co už zná, nebo folkový fašista, který odmítá nahlížet přes žánrové ploty… Tedy pevně doufám, že nejsem nic z toho, ale marná sláva, nejvíc se mi Pod Bílou věží líbil
Jananas

. Ještě jsem je od vydání alba
To samo
neslyšel a hodně jsem se na ně těšil – ale to často spíš špatně dopadne. Nicméně jejich program, převážně ze zmiňovaného alba plus nějaký ten starší hit (
GPS, Senior freestyle
…), s vtipným uváděním zejména
Jany Infeldové
byl velká radost. Dokonce jsem jim zblajzl i „píseň“
Já nejsem naštvaná
, která na desce působí poněkud nepatřičně, ale zato v živém projevu Jany Infeldové… Abych chválil taky někoho jiného: s potěšením jsem registroval, o co Jananas nyní lépe hraje, což se nejvíce týká kytaristy Jana Vávry, který nemá předvádivé prsty, ale zato skvělé nápady, co všechno lze s jednou akustickou kytarou udělat.

Vo□osi (PL), jediný letošní zahraniční účastník festivalu (Slovensko samozřejmě nepočítám za zahraničí) – a znalci vědí, že to neznamená jen tak nějakou spřátelenou partičku z konec konců asi jen 20 km vzdáleného Polska. Vo□osi jsou docela velké hvězdy světové scény world music. Slyšel jsem je poprvé před pěti lety na festivalu v Rudolstadtu a nutno říct, že se hodně vypracovali. Pětice hráčů na smyčcové nástroje se důstojně obléká a mírně, leč přesto naléhavě během své produkce krouží po pódiu. Jejich skladby vycházejí z lidových beskydských základů a je v nich velká originalita a nezaměnitelnost, radost z muzicírování a hlavně skvělé aranže. Přiznám se, že trošičku mám problém (a vím, že jiní nejen trošičku…) se stanovením, kde je u nich hranice mezi důvěryhodnosti a autentičnosti a promyšleným produktem, ale rozhodně to pro mě byl jeden z velkých zážitků na Slunovratu.

Další dvě radosti od Bílé věže pro mě byly novinky. U projektu **Zvíře jménem podzim** se nemusím stydět to přiznat: jednalo se o dychtivě očekávanou předpremiéru tohoto sedmnáctičlenného seskupení. Tedy tolik jich údajně hrálo na chystané desce; na pódiu Pod Bílou věží jsem se dopočítal k číslu 13, přičemž mně známá byla pouze ústřední postava

Zvířete, **J**
akub König
vulgo
Kittchen
a pak ještě zpívající
Maruška Puttnerová
. Prima hudba, muzikanti si nepřekáželi ani se nejednalo o exhibici
„hle, tolik členů nikdo jiný nemá…“
Zda se musím stydět přiznat, že poprvé jsem slyšel naživo 30 let existující
Priessnitz
, nevím, ale je to tak. Trochu jsem se bál nějaké patetičnosti či čeho – úplně zbytečně. Písně byly hluboké i široké (ale taky i docela nezávažné),
Jaromír Švejdík
aka
Jaromír 99
je zpíval snad až příliš civilně a když předvedl občas specifický tanec, připomínal ze všeho nejvíc Ivo Pešáka… Potěšili mě i
Čankišou
, ale jejich pozdně noční set měl 40 minut zpoždění a brzy po začátku jsem musel běžet na noční autobusový pendl (díky Vaškovi za něj; umožnil mi bydlet v Opavě namísto předraženého ubytování v Hradci). A rovněž jsem si rád poslechl hrdinu loňské open scény
Archívného chlapce
(SK), tedy písničkáře Richarda Vávru (s jednomužným doprovodným souborem, jestli jsem dobre počul, tak sa volal Strun). Naopak
Terne Čhave
mě trošku zklamali, jejich produkce mi připadala silně monotónní; kde jsou časy jejich rom-folkové barevnosti… U
Muchy
a kapely jsem se dopředu strachoval, jestli netrpím předsudky, ale nedalo se nic dělat: poslechl jsem si tři písničky - prostřední z nich se jmenovala
Pan Píča
- a mohl jsem scénu opustit s vědomím, že já a Nikola Muchová se nějak nepotkáváme. Musím připustit, že o kapele jsem se domníval, že bude „vtipně“ předstírat, že hraje (hle, přece jen předsudek!); realita byla taková, že muzika byla zvládnutá velmi dobře.

Můj největší zážitek z letošního Hradeckého festivalu pochází ze scény „dlážděné“ tedy z **Full Moon Zone**

a bylo jím trio
Vladimír Merta + Jan Hrubý + Ondřej Fencl
, na místě rozšířené o hráče na keltskou harfu
Seana Barryho
. (
„To je náš řidič Sean Barry a zahraje si s námi,“
pravil OF.) Proč zrovna záležitost, kterou si mohu do sytosti poslechnout v Praze? Inu – mohu a nemohu. Jedná se o značně improvizované muzicírování, kdy jmenovaní muzikanti proměňují největší pecky písničkářského génia VM hustými instrumentálními improvizacemi občas až k nepoznání (kromě předvídatelných nástrojů hraje ještě sám velký Merta na saxofon – ale to zas není úplná novinka, tak se omlouvám, pokud zbytečně poučuji), vše je originálně prchavé, může se zadařit a nemusí – a v Hradci se zadařilo velmi. A taky byla důležitá interakce s publikem. Nebylo ho ještě na nádvoří zdaleka tolik, jako při pozdějších produkcích. Ale bylo to nejnadšenější publikum, které jsem na Slunovratu zažil.
„Bohužel, přídavek nebude, už nemáme čas,“
zkusil říct uvaděč scény – a to co se rozpoutalo potom, způsobilo, že na tomto výroku trval ještě asi tři a půl vteřiny…

Mí oblíbení **Bratři Orffové** – to byla další velká radost z nádvoří. Připadalo mi, že působí čím dál víc jako Ivan Gajdoš & doprovodná kapela (což je konstatování subjektivního pocitu, nikoli hodnocení), přičemž zmíněný zpěvák má čím dál jemnější barvu hlasu a čím dál drsnější výraz v některých písních i pódiový vzhled… Hezky se poslouchala i **Katarzia & Band**
(SK). Právě Band měl podle festivalových informací přetvořit původně „křehkou akustickou sólistku v osobnost s výraznou popovou kapelou“. Ve skutečnosti byl velmi nevtíravou a sloužící partičkou a Katarzia alias Katarína Kubošiová milou a neexhibující zpěvačkou. Nedokázal bych zazpívat žádnou z Katarziiných písní, dokonce ani ocitovat aspoň kousek textu, ale její charisma si pamatuji dobře…

To u kapely **Ille** se zpěvačkou Olgou Königovou jsem si zapsal prostě jen *„svěží pop, neurazilo ani nenadchlo“* .
Projekt
Člověk pokrokový
, což je duo tvořené rapperem Bonusem a dýdžejkou Mary C., sliboval „živý mixtape s aktuálním obsahem a živou projekcí“. Dal jsem mu přednost před alternativně popovými
Noemiracles
na Open scéně, ale přišel jsem stejně pozdě, slyšel jen pár věcí a než jsem se úplně vyladil na příjem, tak začaly stávkovat stroje. Mary C. se chvilku pokoušela přimět je k poslušnosti, no a pak to prostě Člověk pokrokový zabalil… Nechci být jízlivý, ale vzpomněl jsem si na Portu 81, jak déšť propláchl aparaturu, Brontosauři vylezli na molo a bavili celý malý plzeňský amfiteátr svými hlasy, dvěma kytarami a kontrabasem… Někdy zkrátka vůbec není marné být kotlík…

Je to marné, musím se přiznat, že i na Open scéně se mi nejvíc líbili staří známí, ačkoli jsem si byl jist, že to tak nebude… Bylo. Výše jmenovaní dramaturgové Open scény se postarali o to, že zcela převažovali pro mě noví a neznámí; těmi nejlepšími známými byl **Disneyband**. Noví neznámí si byli nakonec (pro mě) hodně podobní, ať se jednalo o folkrockový
Černý čaj
, městského písničkáře
Willa Eifella
nebo
Evolet
(prý „elektro-folkové duo“, ve skutečnosti se jednalo o ženský hlas a akustickou kytaru). U všech jsem si říkal:
„Jo, jo, prima, dobře se to poslouchá… ale úplně bomba to holt není…“
Mírně se tomu vymykal další starý známý, lehce křesťanský písničkář
Jindřich Černohorský
s kapelou, která mně poprvé připadala víc folkrocková než folkpopová; člověk, který rozhodně umí napsat zajímavou písničku.

